

Arrest

nr. 273 740 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. DE VOS en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 15 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 23 juni 2021 en op 31 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 februari 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op (...) 1967 in Dohaira, aan de grens met Israël en in de buurt van Sour, de Libanese nationaliteit te bezitten en soennitisch moslima te zijn. U bent omwille van financiële redenen nooit naar school kunnen gaan en kunt niet lezen of schrijven. U hebt altijd op het land gewerkt. Uw ouders zijn al geruime tijd overleden. U hebt drie zussen, R., W. en A.. Alhoewel ze allemaal apart wonen heeft

R. de verantwoordelijkheid over haar zussen genomen daar W. een mentale beperking heeft en A. problemen heeft met haar botten.

Op uw dertiende bent u gehuwd met O. en jullie hebben zeven kinderen, vijf dochters en twee zonen. Sinds 2000, toen de Israëli's zich terugtrokken uit Libanon, begon Hezbollah uw echtgenoot mondeling te bedreigen. Een deel van zijn familie, namelijk een zus met haar vier zonen, twee ooms en een tante, wonen immers in Israël en werken er voor de Israëlische overheid; uw man werd er bijgevolg van beschuldigd met hen te communiceren en een spion te zijn. In 2007 werd uw echtgenoot plots ontvoerd. Drie dagen later, op 11 juli 2007, hebt u 's morgens vroeg zijn lichaam in de tuin met olijfbomen naast uw huis gevonden. U hebt hem dan samen met uw buurman die tevens uw schoonbroer is, naar het ziekenhuis gebracht. Vier à vijf uur later vernam u van de arts dat uw man overleden was. Uit voorzorg stuurde u uw zoons, K. H (CG (...); O.V. (...)) en K. Y. (CG (...); OV (...)) naar België waar ze, naar u aangeeft, een verzoek om internationale bescherming indienden, het resultaat hiervan weet u niet en intussen hebben ze de Belgische nationaliteit bekomen. Ook uw dochter H. (CG (...); O.V. (...)) is al lange tijd geleden op basis van haar huwelijk naar België gekomen en ook zij heeft intussen de Belgische nationaliteit. Uw overige vier dochters, F. (CG (...), O.V. (...)), Z., W. en A. zijn gehuwd en allen nog woonachtig in uw dorp of in de buurt van Sour.

In de zomer van 2020 werd u thuis in de vroege ochtend plots lastiggevallen door twee leden van Hezbollah die u ervan beschuldigden contact te hebben met uw familie in Israël. U panikeerde en ontkende dit, daarop werd u door hen geduwd, ze zeiden u nog dat u door hen in de gaten werd gehouden waarna ze weer vertrokken. Een drietal maanden later werd u toen u op weg was naar uw gronden weer tegengehouden door twee Hezbollahleden op een moto die u tien minuten de tijd gaven zich te verwijderen van uw gronden. Ze wilden geen buitenstaanders in deze omgeving daar de grens met Israël vlakbij was. U liet uw gronden achter en vertrok onmiddellijk naar S. waar u een kamer huurde bij Umm Elias, die u in contact bracht met een smokkelaar. Deze vroeg een paspoort voor u aan en regelde alles voor uw vertrek uit Libanon. Begin 2020 verliet u het land via de luchthaven van Beiroet met uw eigen paspoort en vloog in diens gezelschap naar een voor u onbekend land. U verbleef hier een drie à vier dagen op een plek, de smokkelaar nam intussen contact op met uw dochter Haifa en vervoerde u dan naar een plaats waar u door uw dochter en schoonzoon werd opgehaald en naar België werd gebracht waar u op 15 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming indient. U stelt uit vrees voor Hezbollah niet naar Libanon terug te kunnen keren. Ze zullen u vermoorden omwille van de communicatie met uw familie in Israël, u zal beschouwd worden als een vijand.

Ter staving van uw verzoek legt u uw identiteitskaart, uittreksels uit de Israëlische paspoorten van uw schoonzus F. en haar zoons, een vertaling naar het Frans van de overlijdensakte van uw echtgenoot en twee documenten opgesteld in het Hebreeuws, waarvan u niet weet wat ze zijn, neer.

Op 3 september 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep en op 11 oktober 2021 ging het CGVS over tot een intrekking van deze beslissing.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorafgaandelijk te worden opgemerkt dat blijkens de gegevens waarover het CGVS beschikt uw zoon H op 6 december 2009 Libanon verlaten heeft om naar België te komen, alwaar hij op 4 januari 2010 een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verkreeg in januari 2011 de vluchtelingenstatus. Uw zoon Y. verliet het land begin juni 2012, en diende op 18 juni 2012 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd in december 2014 erkend als vluchteling. Ook uw dochter H. (CG 12/21074; O.V. 6.553.324) werd in november 2013 erkend als vluchteling. Uw dochter F. (CG 16/11883; O.V. 8.204.396) diende op 29 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in, maar deed, in het kader van een vrijwillige terugkeer met behulp van IOM, op 9 maart 2016 afstand van haar asielaanvraag. Na het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om onderstaande redenen.

U verklaart dat uw man sinds 2000 door Hezbollah mondeling bedreigd werd omwille van zijn contacten met zijn familie in Israël en ervan beschuldigd werd een spion te zijn. In 2007 werd uw man ontvoerd en

vermoord door deze groepering. Er dient echter te worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegt over de omstandigheden van het overlijden van uw echtgenoot dermate tegenstrijdig zijn met de verklaringen die uw kinderen Y., H, H. en F. hierover hebben afgelegd, dat hieraan heden geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Zo verklaart u dat u uw echtgenoot op 11 juli 2007 in de tuin naast uw huis tussen de olijfbomen had gevonden. Hierop hebt u hem samen met uw schoonbroer naar het ziekenhuis gebracht. 4 à 5 uur later vernam u van de dokter dat uw man overleden was en de volgende dag, op 12 juli, werd zijn lijk thuis bezorgd (CGVS II, dd. 31.01.2022, pp. 2-4). Uw zoon Y. daarentegen verklaarde dat zijn vader op 6 juni 2007 was ontvoerd en dat hij op 10 juni werd vrijgelaten. Hij stelt dat jullie zijn lichaam hebben aangetroffen vlakbij het huis en dat hij twee dagen na zijn vrijlating is overleden (CGVS 12/16600, dd. 8.04.2013, p. 12). Uw zoon H daarentegen verklaarde op zijn beurt dat zijn vader was ontvoerd en dat leden van Hezbollah drie dagen later naar jullie huis waren gekomen en zijn lichaam uit hun wagen hebben gegooid. Uw echtgenoot was volgens H bewusteloos en zwaargewond, waarop H hem naar een medisch centrum heeft gebracht. Daar werd aan H gezegd dat zijn vader te ernstig gewond was om daar te blijven en werd hij per ambulance naar het ziekenhuis gevoerd waar hij twee dagen later is overleden (CGVS 10/10111, dd. 15.12.2010, pp. 3-4). Uw dochter H. vertelt nog een andere versie van de feiten. Zo stelt zij voorop dat haar vader werd ontvoerd en dat hij drie dagen later voor de deur van jullie huis werd achtergelaten. Jullie zagen dat hij uitgeput en vermoeid was en hij heeft nog met jullie gesproken voor jullie hem naar het ziekenhuis hebben gebracht. Hij zou in het ziekenhuis in een coma beland zijn en twee dagen later overleden zijn (CGVS 12/21074, dd. 14.11.2013, pp. 21-22). Uw dochter F. verklaarde dan weer dat haar vader op 10 juli 2007 bewusteloos voor de deur van jullie huis werd gevonden. Hij werd daarop naar het ziekenhuis gebracht, waar hij interne bloedingen heeft gehad en op 12 juli 2017 is overleden (Vragenlijst CGVS 16/11883, dd. 02.02.2016). De tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen zijn dusdanig flagrant dat zij fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin uw echtgenoot zou zijn overleden. In de marge dient nog aangestipt dat u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar hebt verteld dat uw man is overleden, doch dat u nergens de link met Hezbollah hebt gelegd, een vaststelling die verbazing wekt en die de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de omstandigheden waarin echtgenoot overleden zou zijn verder ondermijnt.

Verder kunt u totaal niet overtuigen wanneer u aangeeft dat twee leden van Hezbollah in de zomer van 2020 plots voor uw deur stonden en u ervan beschuldigden contact te hebben met familie in Israël. Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud stelt u enerzijds dat u reeds lang door Hezbollah in de gaten werd gehouden, maar anderzijds stelt u tot vlak voor uw vertrek uit Libanon nooit problemen te hebben gehad met Hezbollah. U stelt expliciet dat u nooit eerder werd bedreigd, tot recent. U daarop gevraagd waarom Hezbollah u plots zou lastig vallen, kunt u hiervoor geen verklaring geven. U stelt dat Hezbollah u in de gaten hield, mensen naar uw huis stuurde om het te observeren en dat Hezbollah wachtte tot wanneer u een fout zou maken. Nogmaals gevraagd waarom zij dan plots uw huis binnenvielen, geeft u aan het niet te weten, en oppert u dat iemand hen misschien naar u toegestuurd had. Wie die iemand dan zou zijn en waarom die Hezbollah op u zou hebben afgestuurd licht u zelf verder niet toe. U verklaarde voorts dat u ervan beschuldigd werd contact te hebben met uw familie in Israël, en dat dit in de ogen van Hezbollah een probleem vormt. Geconfronteerd met het gegeven dat er toch veel Libanezen zijn die familie in Israël hebben en gevraagd te verduidelijken wat dan juist het probleem zou zijn, stelt u andermaal het niet te weten en komt u niet verder dan in zeer algemene bewoordingen te stellen dat Hezbollah controle heeft over heel Libanon en dat de leden van Hezbollah terroristen zijn (CGVS I, dd. 23.06.2021, pp. 8-9).

Indien u daadwerkelijk gedurende een periode van 13 jaar in de gaten werd gehouden door Hezbollah, en u uw zonen om die reden uit voorzorg het land heeft uitgestuurd, kan er echter redelijkerwijze van u verwacht worden dat u enige toelichting kan geven aangaande de reden waarom u gevisieerd wordt door Hezbollah, en dat u dus concreet kan toelichten waarom het hebben van een familiaal netwerk in Israël een dermate groot probleem vormt voor Hezbollah dat deze organisatie het noodzakelijk achtte om u al die tijd in de gaten te houden. Dat u dit niet kan, wijst er op dat u zich hierover niet geïnformeerd heeft, wat getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen met Hezbollah en dan ook afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Ook uw verklaringen over uw zussen getuigen van een gebrek aan interesse. U verklaarde namelijk dat u niet weet of uw zussen ooit problemen hebben gekend met Hezbollah (CGVS I, dd. 23.06.2021, p. 8). Uw bewering dat u geen contact met hen onderhield omdat u hen niet in de problemen wou brengen, is geen aanvaardbare verschoningsgrond voor uw gebrek aan kennis over de situatie waarin uw zussen zich bevinden. Immers, gelet op uw verklaringen zouden uw zussen om dezelfde reden problemen moeten ondervinden met Hezbollah, aangezien het hebben van familie in Israël volgens uw bewering volstaat om in het vizier te komen van Hezbollah. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u enige moeite of inspanningen heeft gedaan om, al dan niet via derden, contact op te nemen met uw zussen en u te informeren of zij persoonlijke problemen ondervinden met Hezbollah en of Hezbollah hun doen en laten in de gaten hield. Nochtans kan er in alle redelijkheid van u, die aangeeft haar kinderen uit voorzorg het

land te hebben uitgestuurd, verwacht worden dat u zich zoveel als mogelijk tracht te informeren over het lot van uw zussen, daar dit u toelaat een gedegen inschatting te maken van uw persoonlijke situatie. De vaststelling dat u nagelaten heeft dit te doen, wijst andermaal op een gebrek aan interesse in uw hoofde wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hoe dan ook, het is weinig overtuigend dat Hezbollah gedurende een periode van 13 jaar de moeite zou doen om uw huis te observeren enkel en alleen omdat u familie in Israël heeft met wie u misschien contact zou opnemen. Verder kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat indien het gegeven dat u familie heeft in Israël daadwerkelijk een doorn in het oog zou zijn van Hezbollah, u hier reeds veel eerder op zou aangesproken zijn. Wanneer u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud wordt gevraagd of Hezbollah ooit is langsgekomen bij u thuis, antwoordt u dat dit niet het geval was toen uw kinderen nog thuis waren. U gevraagd of Hezbollah ooit is langsgekomen toen uw zoon Y. nog in Libanon was, ongeacht of Y. die dag thuis was of niet, antwoordt u van niet. U voegt eraan toe dat 'ze niet kunnen komen' bij jullie. Daarna wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat er twee jaar na de dood van uw echtgenoot, i.e. in 2009 en dus 3 jaar voordat uw zoon Y. Libanon verlaten heeft, twee Hezbollahleden naar uw huis waren gekomen om u te ondervragen over uw schoonzus en haar kinderen die in Israël wonen. Het hoeft geen betoog dat deze inconsistente verklaringen verder afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid. U erop gewezen dat u eerst expliciet stelde dat Hezbollah nooit bij u thuis op bezoek was gekomen maar dat u daarna uw verklaringen wijzigde door te stellen dat twee personen die behoren tot Hezbollah twee jaar na het overlijden van uw echtgenoot bij u thuis zijn langsgekomen, stelt u last te hebben van geheugenverlies en veel te vergeten (CGVS II, dd. 31.01.2022, pp. 7-8). U legt evenwel geen enkel medische attest voor waaruit zou kunnen blijken dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Uw blote bewering dat u met geheugenproblemen zou kampen, kan dan ook niet worden aanvaard als een afdoende verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw zoon Y., in tegenspraak met u, verklaarde dat er in 2012 een groep mensen van Hezbollah naar jullie huis was gekomen om naar hem te vragen. Een van deze mannen heette K. Ur. Y. verklaarde verder tijdens zijn persoonlijke onderhoud dat hij toen niet thuis was, maar dat u deze mensen te woord hebt gestaan en dat u aan K. Ur had gevraagd wat hij wou. Aangezien K. Ur zei dat het om een persoonlijke zaak ging, besloot u volgens Y. dat hij zich moest schuilhouden in het huis van uw vader. Een paar weken later zouden er opnieuw een aantal leidinggevendenden van Hezbollah naar uw huis zijn gekomen om naar Y. te vragen. Tijdens het huisbezoek van 25.05.2012 zouden ze u op de grond geduwd hebben, zo stelt hij voorop (CGVS 12/16600, dd. 8.04.2013, p. 12). Daarnaast verklaart uw zoon H dat hij op een bepaald moment bij zijn grootvader was ingetrokken en dat u hem op een dag had gezegd dat een aanhanger van Hezbollah naar uw huis was gekomen om naar hem te vragen. U hebt H aangeraden om te vluchten, zo stelt hij voorop (CGVS 10/10111, dd. 15.12.2010, p. 5). U gevraagd welke problemen H heeft gekend in Libanon, stelt u echter uitdrukkelijk dat u het niet weet (CGVS II, 31.01.2022, pp. 5-6). Evenzeer frappant is dat uw dochter H. verklaarde dat haar jongste zus A. naar Saoedi-Arabië was gegaan om te huwen met haar neef omdat zij in Libanon 'ook' werd lastig gevallen, en dat er leden van Hamas bij jullie thuis waren langsgekomen op zoek naar uw schoonzoon, waarbij zij vervolgens geslagen werd, en u uitgescholden en geduwd werd (CGVS 12/21074, dd. 14.11.2013, pp. 11, 12, 15, 26-27), terwijl u uitdrukkelijk verklaart niet te weten of uw dochters ooit problemen hebben gehad met Hezbollah, alsook stelde dat uzelf voor 2020 nooit problemen heeft gekend met Hezbollah (CGVS II, dd. 31.01.2022, p. 8-9). Aan uw bewering dat u er niet van op de hoogte bent of uw dochters problemen hebben gehad met Hezbollah, omdat u geen contact had met hen, want u wou hen niet in de problemen brengen, kan overigens geen geloof worden gehecht. Immers, uw dochter Hayfa verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud op 14 november 2013 dat zij tot aan haar vertrek uit Libanon met u samenwoonde, dat zij u hielp op de tabaksplantage, dat zij ook na haar aankomst in België nog contact met u onderhield, en dat u na haar vertrek nog benaderd werd door leden van Hezbollah die naar haar informeerden (CGVS 12/21074, dd. 14.11.2013, pp. 2, 9, 10, 12, 16, en 26). Ook uw dochter F. verklaarde dat een lid van Hezbollah haar op 25 oktober 2015 met een pistool had bedreigd op straat en dat zij op dat moment in uw gezelschap was. Jullie zijn toen samen beginnen lopen en naar huis gevlucht. F. stelt dat dit enige bedreiging was aan haar adres en dat u haar daarop hebt aangeraden om Libanon te verlaten (Vragenlijst CGVS 16/11883, dd. 02.02.2016).

De verklaringen van uw kinderen staan in schril contrast met uw verklaringen dat Hezbollah nooit bij u thuis is langsgekomen toen Y. nog in Libanon verbleef, uw kinderen geen problemen hebben gekend in Libanon, dat u hen uit voorzorg naar het buitenland had gestuurd, en niet weet of uw dochters ook zelf problemen hebben gehad met Hezbollah (CGVS II, dd. 23.06.2021, p. 6).

Hierbij aansluitend kan er nog op gewezen worden dat uw versie van de feiten aangaande de problemen die uw zoon Y. ondervonden heeft, niet te rijmen valt met wat hij hier zelf over verklaard heeft. U stelt immer expliciet dat u Y. naar het buitenland hebt gestuurd omdat jullie huis onder toezicht stond van de bureaus en omdat ene I. A. S. jullie huis in de gaten hield en de andere kinderen van de buurt aanzette om

Y. aan te vallen telkens wanneer hij het huis verliet (CGVS II, dd. 31.01.2022, pp. 5-6). Rekening houdend met het gegeven dat (i) uw verklaringen en die van uw kinderen Y., H en H. over het overlijden van uw echtgenoot dermate tegenstrijdig zijn dat er niet langer geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden waarin uw man is komen te overlijden, en bijgevolg aan zijn beweerde problemen met Hezbollah; (ii) u een gebrek aan interesse heeft in de reden waarom het voor Hezbollah een probleem vormt dat u familie heeft in Israël, alsook zich niet geïnformeerd heeft over het lot van uw zussen; (iii) uw verklaringen over de redenen waarom uw kinderen Libanon hebben verlaten op meerdere cruciale punten tegenstrijdig zijn met de verklaringen die uw kinderen zelf hierover hebben afgelegd, dient besloten te worden dat er heden geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw kinderen met Hezbollah zouden hebben gekend.

Wat het loutere feit betreft dat u kort voor uw vertrek door Hezbollah zou zijn aangemaand te vertrekken van uw gronden omdat deze kort bij de Israëlische grens lagen, dient opgemerkt dat dit, en zo hier gezien het geheel van bovenstaande observaties nog enig geloof aan kan worden gehecht, niet zwaarwichtig genoeg is om bestempeld te worden als een daad van vervolging in de zin van de Conventie. U verklaart immers uitdrukkelijk dat dit nooit eerder was gebeurd (CGVS I, dd. 23.06.2021, p.8-9). Daarenboven kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat indien de ligging van deze gronden dusdanig essentieel zou zijn voor Hezbollah u hier al veel eerder over zou zijn aangesproken.

Vervolgens ondermijnt de vaststelling dat u niet bij machte bent uw paspoort neer te leggen waarmee u Libanon hebt verlaten uw algemene geloofwaardigheid. U hiernaar gevraagd komt u niet verder dan aan te geven dat de smokkelaar het in zijn bezit heeft. Gepeild waarom deze persoon u uw reisdocument niet teruggaf, komt u niet verder dan aan te geven het niet te weten. Toen u hem meedeelde dat u uw paspoort terug wilde, antwoordde hij het niet te hebben, u weet niet waarom (CGVS I, dd. 23.06.2021, p.4 & CGVS II, dd. 31.01.2022, pp. 10-11). Uw verklaringen omtrent uw paspoort zijn dusdanig stereotiep dat het CGVS hier gewoonweg geen rekening mee kan houden en ervan uitgaat dat u niet de waarheid wil zeggen aangaande uw reisweg.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard om de appreciatie van uw verzoek in een ander daglicht te stellen. De door u neergelegde identiteitskaart en uittreksels uit de paspoorten van uw schoonfamilie hebben betrekking op uw identiteit en deze van uw schoonfamilie, elementen die hier op zich niet ter discussie staan. Wat betreft de stukken in het Hebreeuws, blijkt uit de vertaling dat het hier vooreerst een schrijven betreft van uw schoonfamilie waarin ze uw verklaringen bevestigen. Dit schrijven werd duidelijk ter uwen behoeven opgemaakt en heeft geen objectieve bewijswaarde, waardoor het geen ander licht kan werpen op bovenstaande appreciatie. Daarenboven heeft een dergelijk schrijven enkel waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval blijkt te zijn. Het andere stuk betreft een bewijs van aangetekende zending wat evenmin iets aan uw verklaringen toevoegt.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt verder dat uw kinderen Y., H en H. erkend werden op grond van feiten die zij verkeerd hebben weergegeven of achtergehouden, en op grond van valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van hun status als vluchteling. Daar uw kinderen ondertussen reeds over de Belgische nationaliteit beschikken, is het CGVS evenwel niet bevoegd om over te gaan tot een intrekking van de aan hen eerder verleende vluchtelingenstatus.

Het loutere feit dat uw kinderen Y., H. en H.r erkend zijn als vluchteling heeft hoe dan ook geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties overigens om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon, integendeel. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, de zogenaamde 'Kwalificatierichtlijn (herschikking)', de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval,

naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 11 januari 2021, beschikbaar op <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015. Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht. Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto militias vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld. Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft wordt nog de veiligheidssituatie van de plaats van herkomst van verzoekster benadrukt.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoekster een artikel toe getiteld "Herinneringsvervalsing".

2.2.2. Verweerder heeft aan de Raad op 17 mei 2022 een aanvullende nota overgemaakt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin hij verwijst naar de COI Focus Libanon-Veiligheidssituatie van 17 februari 2022, met weergave van de weblink.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat

nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster vreest een terugkeer naar Libanon omdat ze gevisieerd wordt door Hezbollah wegens contacten met haar familie in Israël alsook omwille van de gronden die ze heeft aan het grensgebied.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar vertrek is ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsvrees voor Hezbollah.

2.3.4.2. Vooreerst dient met betrekking tot verzoeksters verklaringen inzake de ontvoering en de moord op haar man in 2007, die sinds 2000 door Hezbollah mondeling bedreigd werd omwille van zijn contacten met zijn familie in Israël, vastgesteld te worden dat verzoeksters verklaringen zodanig tegenstrijdig zijn met de verklaringen van haar kinderen hierover dat de geloofwaardigheid ervan ernstig wordt ondermijnd.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande met reden overwogen:

“Zo verklaart u dat u uw echtgenoot op 11 juli 2007 in de tuin naast uw huis tussen de olijfbomen had gevonden. Hierop hebt u hem samen met uw schoonbroer naar het ziekenhuis gebracht. 4 à 5 uur later vernam u van de dokter dat uw man overleden was en de volgende dag, op 12 juli, werd zijn lijk thuis bezorgd (CGVS II, dd. 31.01.2022, pp. 2-4). Uw zoon Y. daarentegen verklaarde dat zijn vader op 6 juni 2007 was ontvoerd en dat hij op 10 juni werd vrijgelaten. Hij stelt dat jullie zijn lichaam hebben aangetroffen vlakbij het huis en dat hij twee dagen na zijn vrijlating is overleden (CGVS 12/16600, dd. 8.04.2013, p. 12). Uw zoon H daarentegen verklaarde op zijn beurt dat zijn vader was ontvoerd en dat leden van Hezbollah drie dagen later naar jullie huis waren gekomen en zijn lichaam uit hun wagen hebben gegooid. Uw echtgenoot was volgens H bewusteloos en zwaargewond, waarop H hem naar een medisch centrum heeft gebracht. Daar werd aan H gezegd dat zijn vader te ernstig gewond was om daar te blijven en werd hij per ambulance naar het ziekenhuis gevoerd waar hij twee dagen later is overleden (CGVS 10/10111, dd. 15.12.2010, pp. 3-4). Uw dochter H. vertelt nog een andere versie van de feiten. Zo stelt zij voorop dat haar vader werd ontvoerd en dat hij drie dagen later voor de deur van jullie huis werd achtergelaten. Jullie zagen dat hij uitgeput en vermoeid was en hij heeft nog met jullie gesproken voor jullie hem naar het ziekenhuis hebben gebracht. Hij zou in het ziekenhuis in een coma beland zijn en twee dagen later overleden zijn (CGVS 12/21074, dd. 14.11.2013, pp. 21-22). Uw dochter F. verklaarde dan weer dat haar vader op 10 juli 2007 bewusteloos voor de deur van jullie huis werd gevonden. Hij werd daarop naar het ziekenhuis gebracht, waar hij interne bloedingen heeft gehad en op 12 juli 2017 is overleden (Vragenlijst CGVS 16/11883, dd. 02.02.2016). De tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen zijn dusdanig flagrant dat zij fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin uw echtgenoot zou zijn overleden. In de marge dient nog aangestipt dat u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar hebt verteld dat uw man is overleden, doch dat u nergens de link met Hezbollah hebt gelegd, een vaststelling die verbazing wekt en die de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de omstandigheden waarin echtgenoot overleden zou zijn verder ondermijnt.”

Verzoekster meent dat er geen sprake is van grote tegenstrijdigheden en betoogt dat haar verklaringen en die van de kinderen hun vluchtrelaas net onderstrepen. Daarnaast wijst ze er erop dat de feiten dateren van meer dan vijftien jaar geleden en dat bij traumatische gebeurtenissen automatisch herinneringsvervaging en herinneringsvervalsing optreedt. Ook betoogt verzoekster dat net doordat er verschillen zijn, het duidelijk is dat het relaas niet werd geconstrueerd maar dat elk op eerlijke wijze diens eigen herinnering heeft verteld zoals gevormd in hun geheugen.

Verzoekster kan echter niet ernstig genomen worden in haar betoog als zou geen sprake zijn van tegenstrijdigheden maar van minieme verschillen.

De commissaris-generaal heeft immers op liefst vijf verschillende versies van de voorgehouden omstandigheden rond het overlijden van verzoeksters echtgenote gewezen. Hoewel verzoekster enigszins gevolgd kan worden in haar betoog dat haar zoon Y. op dat moment minderjarig was, kan hiermee geen afbreuk gedaan worden aan de vaststelling dat verzoeksters versie verschilt van de versie van minstens drie van haar kinderen, die op het moment van de voorgehouden feiten evenwel meerderjarig waren. Verzoekster benadrukt herinneringsvervaging bij de traumatische feiten van meer dan vijftien jaar geleden doch zij toont geenszins aan dat haar cognitief geheugen, noch dat van haar kinderen, zou zijn aangetast waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen.

Er kan verder niet ingezien worden hoe de verlopen tijd de tegenstrijdigheden zou kunnen verklaren tussen de verklaringen van verzoekster en die van de kinderen inzake kernelementen zoals het overlijden van verzoeksters echtgenoot, de vader van haar kinderen. De argumentatie in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielaanvraag uitmaken en de aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Bovendien vormt de beweerde moord door Hezbollah een manifeste afwijking op de alledaagsheid en waren de omstandigheden van het overlijden van haar man van determinerende invloed op verzoeksters verdere leven alsook op die van de kinderen, waardoor ze redelijkerwijze geacht worden in haar geheugen te zijn gegrift.

Waar verzoekster erop wijst dat haar kinderen overigens omwille van deze feiten bescherming hebben gekregen, hetgeen haar relaas bevestigt, kan geen afbreuk worden gedaan aan het voorgaande.

Zoals de commissaris-generaal opmerkt in de bestreden beslissing dient immers elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis te worden beoordeeld. Het loutere feit dat verzoeksters kinderen Y., H. en H. erkend zijn als vluchteling heeft dan ook geen gevolg voor het huidig verzoek om internationale bescherming en geeft verzoekster niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus. Er wordt in de bestreden beslissing terecht aangestipt dat noch het

Vluchtelingenverdrag, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving de Belgische asielinstanties overigens verplichten om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon, integendeel. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, de zogenaamde 'Kwalificatierichtlijn (herschikking)', de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen, hetgeen niet het geval is wat verzoekster betreft, zoals zal blijken.

Verzoekster bekritiseert in het verzoekschrift verder dat het CGVS het weinig geloofwaardig vindt dat haar man sinds 2000 mondelinge bedreigingen zou ontvangen hebben doch plots in 2007 zou vermoord worden. De Raad dient evenwel op te merken dat deze kritiek gericht is op motieven van de ingetrokken weigeringsbeslissing van 2 september 2021. Hoewel deze ingetrokken beslissing zich in het administratief dossier bevindt, dient aangestipt te worden dat deze middels de intrekking geacht wordt zich niet meer in het rechtsverkeer te bevinden. Bovendien werden de door verzoekster betwiste motieven thans niet meer opgenomen in de huidige bestreden beslissing.

Wat betreft het gegeven dat ook verzoekster in 2020 begon geviseerd te worden door Hezbollah wegens contacten met haar familie in Israël wordt gewezen op de volgende correcte motivering in de bestreden beslissing:

“Verder kunt u totaal niet overtuigen wanneer u aangeeft dat twee leden van Hezbollah in de zomer van 2020 plots voor uw deur stonden en u ervan beschuldigden contact te hebben met familie in Israël. Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud stelt u enerzijds dat u reeds lang door Hezbollah in de gaten werd gehouden, maar anderzijds stelt u tot vlak voor uw vertrek uit Libanon nooit problemen te hebben gehad met Hezbollah. U stelt expliciet dat u nooit eerder werd bedreigd, tot recent. U daarop gevraagd waarom Hezbollah u plots zou lastig vallen, kunt u hiervoor geen verklaring geven. U stelt dat Hezbollah u in de gaten hield, mensen naar uw huis stuurde om het te observeren en dat Hezbollah wachtte tot wanneer u een fout zou maken. Nogmaals gevraagd waarom zij dan plots uw huis binnenvielen, geeft u aan het niet te weten, en oppert u dat iemand hen misschien naar u toegestuurd had. Wie die iemand dan zou zijn en waarom die Hezbollah op u zou hebben afgestuurd licht u zelf verder niet toe. U verklaarde voorts dat u ervan beschuldigd werd contact te hebben met uw familie in Israël, en dat dit in de ogen van Hezbollah een probleem vormt. Geconfronteerd met het gegeven dat er toch veel Libanezen zijn die familie in Israël hebben en gevraagd te verduidelijken wat dan juist het probleem zou zijn, stelt u andermaal het niet te weten en komt u niet verder dan in zeer algemene bewoordingen te stellen dat Hezbollah controle heeft over heel Libanon en dat de leden van Hezbollah terroristen zijn (CGVS I, dd. 23.06.2021, pp. 8-9). Indien u daadwerkelijk gedurende een periode van 13 jaar in de gaten werd gehouden door Hezbollah, en u uw zonen om die reden uit voorzorg het land heeft uitgestuurd, kan er echter redelijkerwijze van u verwacht worden dat u enige toelichting kan geven aangaande de reden waarom u geviseerd wordt door Hezbollah, en dat u dus concreet kan toelichten waarom het hebben van een familiaal netwerk in Israël een dermate groot probleem vormt voor Hezbollah dat deze organisatie het noodzakelijk achtte om u al die tijd in de gaten te houden. Dat u dit niet kan, wijst er op dat u zich hierover niet geïnformeerd heeft, wat getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen met Hezbollah en dan ook afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Ook uw verklaringen over uw zussen getuigen van een gebrek aan interesse. U verklaarde namelijk dat u niet weet of uw zussen ooit problemen hebben gekend met Hezbollah (CGVS I, dd. 23.06.2021, p. 8). Uw bewering dat u geen contact met hen onderhield omdat u hen niet in de problemen wou brengen, is geen aanvaardbare verschoningsgrond voor uw gebrek aan kennis over de situatie waarin uw zussen zich bevinden. Immers, gelet op uw verklaringen zouden uw zussen om dezelfde reden problemen moeten ondervinden met Hezbollah, aangezien het hebben van familie in Israël volgens uw bewering volstaat om in het vizier te komen van Hezbollah. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u enige moeite of inspanningen heeft gedaan om, al dan niet via derden, contact op te nemen met uw zussen en u te informeren of zij persoonlijke problemen ondervinden met Hezbollah en of Hezbollah hun doen en laten in de gaten hield. Nochtans kan er in alle redelijkheid van u, die aangeeft haar kinderen uit voorzorg het land te hebben uitgestuurd, verwacht worden dat u zich zoveel als mogelijk tracht te informeren over het lot van uw zussen, daar dit u toelaat een gedegen inschatting te maken van uw persoonlijke situatie. De vaststelling dat u nagelaten heeft dit te doen, wijst andermaal op een gebrek aan interesse in uw hoofde wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hoe dan ook, het is weinig overtuigend dat Hezbollah gedurende een periode van 13 jaar de moeite zou doen om uw huis te observeren enkel en alleen omdat u familie in Israël heeft met wie u misschien contact zou opnemen. Verder kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat indien het gegeven dat u familie

heeft in Israël daadwerkelijk een doorn in het oog zou zijn van Hezbollah, u hier reeds veel eerder op zou aangesproken zijn. Wanneer u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud wordt gevraagd of Hezbollah ooit is langsgekomen bij u thuis, antwoordt u dat dit niet het geval was toen uw kinderen nog thuis waren. U gevraagd of Hezbollah ooit is langsgekomen toen uw zoon Y. nog in Libanon was, ongeacht of Y. die dag thuis was of niet, antwoordt u van niet. U voegt eraan toe dat 'ze niet kunnen komen' bij jullie. Daarna wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat er twee jaar na de dood van uw echtgenoot, i.e. in 2009 en dus 3 jaar voordat uw zoon Y. Libanon verlaten heeft, twee Hezbollahleden naar uw huis waren gekomen om u te ondervragen over uw schoonzus en haar kinderen die in Israël wonen. Het hoeft geen betoog dat deze inconsistente verklaringen verder afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid. U erop gewezen dat u eerst expliciet stelde dat Hezbollah nooit bij u thuis op bezoek was gekomen maar dat u daarna uw verklaringen wijzigde door te stellen dat twee personen die behoren tot Hezbollah twee jaar na het overlijden van uw echtgenoot bij u thuis zijn langsgekomen, stelt u last te hebben van geheugenverlies en veel te vergeten (CGVS II, dd. 31.01.2022, pp. 7-8). U legt evenwel geen enkel medische attest voor waaruit zou kunnen blijken dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Uw blote bewering dat u met geheugenproblemen zou kampen, kan dan ook niet worden aanvaard als een afdoende verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheden."

Door louter te volharden in haar verklaringen en vrees, en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal in twijfel te trekken, slaagt verzoekster er echter niet in om de uitvoerige en pertinente motieven in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, aangaande haar persoonlijke confrontatie met Hezbollah in een ander daglicht te stellen.

Vervolgens kan de commissaris-generaal ook bijgetreden worden waar hij als volgt overweegt:

"Verder dient opgemerkt te worden dat uw zoon Y., in tegenspraak met u, verklaarde dat er in 2012 een groep mensen van Hezbollah naar jullie huis was gekomen om naar hem te vragen. Een van deze mannen heette K. Ur. Y. verklaarde verder tijdens zijn persoonlijke onderhoud dat hij toen niet thuis was, maar dat u deze mensen te woord hebt gestaan en dat u aan K. Ur had gevraagd wat hij wou. Aangezien K. Ur zei dat het om een persoonlijke zaak ging, besloot u volgens Y. dat hij zich moest schuilhouden in het huis van uw vader. Een paar weken later zouden er opnieuw een aantal leidinggevendenden van Hezbollah naar uw huis zijn gekomen om naar Y. te vragen. Tijdens het huisbezoek van 25.05.2012 zouden ze u op de grond geduwd hebben, zo stelt hij voorop (CGVS 12/16600, dd. 8.04.2013, p. 12). Daarnaast verklaart uw zoon H dat hij op een bepaald moment bij zijn grootvader was ingetrokken en dat u hem op een dag had gezegd dat een aanhanger van Hezbollah naar uw huis was gekomen om naar hem te vragen. U hebt H aangeraden om te vluchten, zo stelt hij voorop (CGVS 10/10111, dd. 15.12.2010, p. 5). U gevraagd welke problemen H heeft gekend in Libanon, stelt u echter uitdrukkelijk dat u het niet weet (CGVS II, 31.01.2022, pp. 5-6). Evenzeer frappant is dat uw dochter H. verklaarde dat haar jongste zus A. naar Saoedi-Arabië was gegaan om te huwen met haar neef omdat zij in Libanon 'ook' werd lastig gevallen, en dat er leden van Hamas bij jullie thuis waren langsgekomen op zoek naar uw schoonzoon, waarbij zij vervolgens geslagen werd, en u uitgescholden en geduwd werd (CGVS 12/21074, dd. 14.11.2013, pp. 11, 12, 15, 26-27), terwijl u uitdrukkelijk verklaart niet te weten of uw dochters ooit problemen hebben gehad met Hezbollah, alsook stelde dat uzelf voor 2020 nooit problemen heeft gekend met Hezbollah (CGVS II, dd. 31.01.2022, p. 8-9). Aan uw bewering dat u er niet van op de hoogte bent of uw dochters problemen hebben gehad met Hezbollah, omdat u geen contact had met hen, want u wou hen niet in de problemen brengen, kan overigens geen geloof worden gehecht. Immers, uw dochter Hayfa verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud op 14 november 2013 dat zij tot aan haar vertrek uit Libanon met u samenwoonde, dat zij u hielp op de tabaksplantage, dat zij ook na haar aankomst in België nog contact met u onderhield, en dat u na haar vertrek nog benaderd werd door leden van Hezbollah die naar haar informeerden (CGVS 12/21074, dd. 14.11.2013, pp. 2, 9, 10, 12, 16, en 26). Ook uw dochter F. verklaarde dat een lid van Hezbollah haar op 25 oktober 2015 met een pistool had bedreigd op straat en dat zij op dat moment in uw gezelschap was. Jullie zijn toen samen beginnen lopen en naar huis gevlucht. F. stelt dat dit enige bedreiging was aan haar adres en dat u haar daarop hebt aangeraden om Libanon te verlaten (Vragenlijst CGVS 16/11883, dd. 02.02.2016).

De verklaringen van uw kinderen staan in schril contrast met uw verklaringen dat Hezbollah nooit bij u thuis is langsgekomen toen Y. nog in Libanon verbleef, uw kinderen geen problemen hebben gekend in Libanon, dat u hen uit voorzorg naar het buitenland had gestuurd, en niet weet of uw dochters ook zelf problemen hebben gehad met Hezbollah (CGVS II, dd. 23.06.2021, p. 6).

Hierbij aansluitend kan er nog op gewezen worden dat uw versie van de feiten aangaande de problemen die uw zoon Y. ondervonden heeft, niet te rijmen valt met wat hij hier zelf over verklaard heeft. U stelt immer expliciet dat u Y. naar het buitenland hebt gestuurd omdat jullie huis onder toezicht stond van de burens en omdat ene I. A. S. jullie huis in de gaten hield en de andere kinderen van de buurt aanzette om Y. aan te vallen telkens wanneer hij het huis verliet (CGVS II, dd. 31.01.2022, pp. 5-6)."

Verzoekster tracht de gebrekkige kennis omtrent de problemen van haar kinderen te verklaren door erop te wijzen dat zij geen details vraagt omtrent een gevoelig onderwerp, te meer dit emotioneel ligt gezien het overlijden van haar man, en zij bovendien ongeschoold is. Hiermee kan zij echter voormelde omstandige motieven niet ombuigen. Wat de problemen van haar zoon Y. betreft, komt het de Raad immers geenszins plausibel over dat verzoekster geen details zou vragen en haar niet zou bekommeren om het lot van haar destijds minderjarig en jongste kind louter omdat het overlijden van haar man emotioneel lag en zij ongeschoold is. Gelet op de ernst van de door haar zoon aangehaalde feiten waarbij verzoekster overigens een actieve rol speelde (zij was volgens de zoon immers ook aanwezig toen Hezbollah achter hem kwam vragen, zij stond Hezbollah te woord en besliste dat Y. zich moest schuilhouden en later zou zij ook op de grond zijn geduwd tijdens een volgende confrontatie met Hezbollah), kan verzoekster haar gebrekkige kennis niet verschonen.

Verder betwist verzoekster op geen enkele manier de vaststelling dat haar dochter H. tijdens haar persoonlijk onderhoud op 14 november 2013 verklaarde dat zij tot aan haar vertrek uit Libanon met verzoekster samenwoonde, dat zij ook na haar aankomst in België nog contact met haar onderhield, en dat verzoekster na het vertrek van haar dochter nog benaderd werd door leden van Hezbollah die naar haar informeerden waarbij tevens kan gewezen worden op de verklaringen van deze dochter die melding maakte van de aanwezigheid van haar moeder toen zij met een pistool werd bedreigd op straat en verzoekster haar daarop heeft aangeraden om Libanon te verlaten. In deze omstandigheden kan verzoekster niet dienstig voorhouden geen weet te hebben (gehad) van de problemen van haar kinderen en de reden van hun vlucht.

Verzoekster kan met haar beknopt betoog verder geen afbreuk doen aan de wederom vastgestelde tegenstrijdigheden.

Gelet op het voorgaande concludeert de commissaris-generaal met reden:

“Rekening houdend met het gegeven dat (i) uw verklaringen en die van uw kinderen Y., H en H. over het overlijden van uw echtgenoot dermate tegenstrijdig zijn dat er niet langer geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden waarin uw man is komen te overlijden, en bijgevolg aan zijn beweerde problemen met Hezbollah; (ii) u een gebrek aan interesse heeft in de reden waarom het voor Hezbollah een probleem vormt dat u familie heeft in Israël, alsook zich niet geïnformeerd heeft over het lot van uw zussen; (iii) uw verklaringen over de redenen waarom uw kinderen Libanon hebben verlaten op meerdere cruciale punten tegenstrijdig zijn met de verklaringen die uw kinderen zelf hierover hebben afgelegd, dient besloten te worden dat er heden geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw kinderen met Hezbollah zouden hebben gekend.”

Voorts kan wat betreft het loutere feit dat verzoekster kort voor haar vertrek door Hezbollah zou zijn aangemaand te vertrekken van haar gronden omdat deze kort bij de Israëlische grens lagen, de commissaris-generaal bijgetreden worden in zijn oordeel dat dit zo hier gezien het geheel van bovenstaande observaties nog enig geloof aan kan worden gehecht, niet zwaarwichtig genoeg is om bestempeld te worden als een daad van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin kan dit eenmalig incident bestempeld worden als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist noch weerlegt de vaststelling dat zij uitdrukkelijk heeft verklaard dat dit nooit eerder was gebeurd (eerste persoonlijk onderhoud, p. 8-9).

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing ook pertinent opgemerkt dat er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat indien de ligging van deze gronden dusdanig essentieel zou zijn voor Hezbollah verzoekster hierover al veel eerder zou zijn aangesproken.

Tot slot kan ook de Raad opmerken dat de vaststelling dat verzoekster niet bij machte is haar paspoort neer te leggen waarmee zij Libanon heeft verlaten haar algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Verzoeksters stereotiepe verklaringen dat de smokkelaar het in zijn bezit heeft en niet te weten waarom deze persoon haar haar reisdocument niet teruggaf doch deze ook aangaf het paspoort niet te hebben toen ze hem meedeelde dat zij haar paspoort terug wilde (eerste persoonlijk onderhoud, p. 4 en tweede persoonlijk onderhoud, p. 10-11), kan niet overtuigen. In de bestreden beslissing wordt er dan ook redelijk van uitgegaan dat verzoekster niet de waarheid wilt zeggen aangaande haar reisweg.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift niet te begrijpen in welke zin haar paspoort haar vluchtrelaas zou bevestigen of ontkennen. Waar het CGVS meent dat zij haar reisweg wilt verbergen, betoogt verzoekster dat zij haar reisweg duidelijk heeft uiteengezet.

De Raad dient evenwel op te merken dat een paspoort bij uitstek een document is dat naast de identiteit en nationaliteit ook reizen en eerdere plaatsen van verblijf aantoont en bijgevolg een uiterst waardevol document is in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Van een verzoek(st)er wordt dan ook verwacht dat hij/zij, indien hij/zij hiertoe in de mogelijkheid is, dergelijk document voorlegt.

Gegeven dat de voorgehouden problemen in Libanon ongeloofwaardig geacht worden en er bijgevolg vragen rijzen over de noodzaak die verzoekster had Libanon illegaal met de hulp van een smokkelaar te verlaten, kan wel degelijk het vermoeden opkomen dat verzoekster haar paspoort moedwillig achterhoudt teneinde de ware omstandigheden van haar vertrek uit Libanon en/of haar reisweg verborgen te houden. Tevens kan verzoekster niet dienstig voorhouden dat zij haar reisweg duidelijk heeft uiteengezet. Zo blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij niet kan duiden waar, in welk land, zij is geland na haar vertrek per vliegtuig uit Libanon (eerste persoonlijk onderhoud, p. 4 en tweede persoonlijk onderhoud, p. 10). Tevens legt zij geen eensluidende verklaringen af betreffende de vraag of zij met een visum heeft gereisd. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) gaf zij aan geen visum te hebben gehad (Verklaring DVZ van 26 februari 2021, p. 10) terwijl zij op het CGVS aangaf dat zij een visum had in haar paspoort, geregeld door de smokkelaar (tweede persoonlijk onderhoud, p. 10).

2.3.4.3. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geen dienstig verweer wordt gevoerd.

2.3.4.4. Gelet op wat voorafgaat, kan in casu vastgesteld worden dat het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig zijn.

De Raad meent bijgevolg dat verzoekster dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zij kan zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoek(st)er om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hierbij kan worden gewezen op volgende geactualiseerde overwegingen uit de aanvullende nota die verweerder op 17 mei 2022 heeft overgemaakt:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon-Veiligheidssituatie, 17 februari 2022, beschikbaar op https://www.cqra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20220217.pdf of <https://www.cqvs.be/j> blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

De afgelopen jaren zijn er in Libanon zeer weinig bomaanslagen geweest die burgerslachtoffers maakten. In het verlengde van voorgaande jaren vonden er in 2021 nog steeds arrestaties plaats van extremisten en terreurverdachten. Aanslagen werden verijdeld.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerde geweld tegen burgers betrof, evenals in 2020 vooral het buitensporig geweld van de ordetroepen tegen betogers. Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. De massale protestbeweging, al thawra (de revolutie) genoemd, die sinds het najaar van 2019 om politieke vernieuwing roept, blijft nog steeds zonder resultaat. De verslechterde levensomstandigheden leidden in de lente en zomer van 2021 opnieuw tot een massale mobilisatie tegen de regering. In het voorjaar van 2021 was het aantal demonstraties het hoogste sinds het begin van de volksopstand in oktober 2019. In tegenstelling tot 2019 gingen de demonstraties in het voorjaar van 2021 gepaard met meer geweld. Hoewel de meeste betogingen vreedzaam verliepen, waren

er in sommige gevallen botsingen tussen betogers en militairen, waarbij aan beide zijden gewonden vielen. Hierbij vielen in 2020 en 2021 naar schatting 1.500 gewonden. Dit soort geweld waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De protesten en andere uitingen van volkswoede krijgen een steeds grotere sektarische ondertoon naarmate Libanezen zich terugplooiën op hun confessionele identiteit. Tijdens de verslagperiode viel een stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren. Hiervan getuigt de gewapende confrontatie tussen de christelijke Forces Libanaises en sjiitische demonstranten in oktober 2021 te Beiroet, waarbij zeven sjiitische burgers het leven lieten en 30 gewonden vielen. Daarnaast mondden conflicten aan benzinstations soms uit in geweld tussen verschillende sektarische groepen.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). Persoonlijke geschillen en vetes over drugssmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans betrokken zijn, in 2020 bijna is verviervoudigd ten opzichte van het jaar daarvoor, en dat deze trend zich in 2021 voortzet. Het gouvernement Baalbek-Hermel, waar verschillende sjiitische clans wonen en dat een bolwerk is van Hezbollah, was goed voor ongeveer de helft van al het clangeweld.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten. In 2021 viel, zoals in 2020, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat verzoekster louter omwille van haar aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt."

Door louter algemeen te wijzen op de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, brengt verzoekster geenszins elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de actuele analyse en gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zoals bijgebracht in zijn aanvullende nota inzake de veiligheidssituatie in Libanon. Verzoekster toont niet aan dat de situatie in haar land/regio van herkomst van die aard is dat burgers in Libanon actueel een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtredenen uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich tijdens haar laatste onderhoud laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU